2025-46-RE

Causa 2025-46-RE

(El Baragragui c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 290-2025. Recurs d'empara

Sentència del 9 de setembre del 2025

BOPA núm. 105, del 17 de setembre del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de juny del 2025, per la representació processal del Sr. Chafik El Baragragui, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 19 de maig del 2025, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat i que es declari el seu dret a obtenir la renovació de la seva autorització de sojorn i de treball;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 16 de juny del 2025 que va admetre a tràmit aquesta causa amb efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de juny del 2025, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 7 de juliol del 2025, pel Govern;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 20 de juny del 2024, la representació processal del Sr. Chafik El Baragragui va presentar una demanda contra el Govern en què impugnava l'acord adoptat el 5 de juny del 2024, desestimatori del recurs formulat contra la resolució de la Secretaria d'Estat de Justícia i Interior del 3 d'abril del mateix any, en virtut de la qual s'anul·lava la seva autorització de residència i de treball.

1.2. Tant en primera instància (el 9 de setembre del 2024) com en segona instància (el 12 de desembre del 2024) els tribunals ordinaris administratius van desestimar les pretensions del recurrent i van considerar que les resolucions governamentals eren ajustades a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

1.3. El 9 de gener del 2025, la representació processal del recurrent va interposar un recurs d'empara (2025-1-RE) contra aquestes decisions, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

1.4. El 14 d'abril del 2025, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència mitjançant la qual estimava parcialment aquest recurs, declarava que s'havia vulnerat el dret del recurrent a la jurisdicció, en el vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i anul·lava la sentència del 12 de desembre del 2024, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, retrotraient les actuacions al seu pronunciament, per tal que s'efectués el judici de proporcionalitat entre les circumstàncies familiars del recurrent i l'anul·lació de la seva autorització de residència i es dictés una nova sentència amb la ponderació assenyalada.

1.5. El 19 de maig del 2025, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una segona sentència en què decidia igualment desestimar el recurs d'apel·lació del recurrent.

1.6. El 3 de juny del 2025, la representació processal del Sr. Chafik El Baragragui va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 19 de maig del 2025, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent recorda que el Tribunal Constitucional (causa 2025-1-RE) va anul·lar la sentència de la Sala Administrativa del 12 de desembre del 2024, ordenant retrotreure les actuacions al seu pronunciament, per tal que s'efectués un judici de proporcionalitat entre les seves circumstàncies familiars i l'anul·lació de la seva autorització de residència i de treball abans que la Sala dictés una nova sentència amb la ponderació assenyalada.

- Al·lega que, en efecte, és conegut que el judici de proporcionalitat que aquest Tribunal Constitucional va ordenar practicar, és un procés d'avaluació utilitzat en dret constitucional per determinar si una mesura, limitadora d'un dret fonamental, és constitucionalment vàlida. I, afegeix que aquest judici de proporcionalitat consta, almenys, de tres fases com són: la idoneïtat, la necessitat i la proporcionalitat. La idoneïtat suposa que la mesura ha de ser adequada i ha de contribuir a la consecució del fi que justifica la restricció del dret en qüestió; la necessitat de la mesura ha de ser el menys restrictiva possible per tal d'obtenir el mateix resultat, és a dir, no hi ha d'haver alternatives menys limitadores; i, la proporcionalitat, mitjançant la qual cal ponderar els interessos en conflicte.

- Segons el seu parer, la Sala Administrativa no ha tingut en compte els criteris establerts per la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans per valorar la proporcionalitat de la mesura.

- Addueix que pel que fa a l'estància de la seva esposa i de les seves filles menors, la Sala la fixa erròniament en 2 anys, quan ell va començar a residir i a treballar a Andorra l'any 2018. Per tant, ja porta més de 7 anys residint al país; també es recull erròniament que les targetes de residència de l'esposa i de les filles van ser emeses a finals de l'any 2023; no obstant això, la sentència mateixa que s'impugna reconeix que les filles es van escolaritzar a principis de l'any 2021 (el 7 de gener del 2021 i el 9 de setembre del mateix any). D'això se'n deriva que la seva família ja estava convivint des de l'any 2020 amb ell, ja que per escolaritzar a uns menors cal un procediment previ d'inscripció al comú corresponent i al Servei d'Immigració; altrament, no haurien estat, ni haurien pogut ser admeses en el centre educatiu "*Ecole Elémentaire Française*" al gener del 2021, i a "*l'Ecole Maternelle Française*" el subsegüent mes de setembre del mateix any.

- Manifesta que tota aquesta informació sempre ha estat a l'abast de la Sala Administrativa (còpia dels respectius rebuts de la tramitació per a l'obtenció d'autorització de residència del 5 d'octubre del 2020; i de les respectives autoritzacions de residència (targes), que porten data del 22 de desembre del 2020; documents emesos pel Servei d'Immigració que confirmen indiscutiblement que l'esposa i les filles ja estaven a Andorra des de feia uns mesos abans del mes de desembre del 2020 i, per tant, que ja s'havien inscrit prèviament al comú corresponent; altrament, les autoritzacions de residència no s'haurien emès pel Servei d'Immigració.

- D'altra banda, la sentència impugnada també reconeix que residia a Andorra la Vella des del 6 de juny del 2018 i, per tant, no es pot acceptar que les targes de residència de les seves filles i de la

seva esposa s'emetessin a finals del 2023, concloent que només portarien 2 anys de residència al país, ja que tant les targes de residència, com les d'escolarització de les menors tenen una "*antiguitat*" de més de 5 anys de residència i d'escolarització a Andorra.

- També retreu a la Sala Administrativa no haver precisat que, si bé va haver d'anar a declarar en aquell procediment penal va sortir en llibertat i sense càrrecs, circumstància que hauria d'haver estat tinguda en compte en la ponderació de la renovació de la seva autorització de residència i de treball.

- Afegeix que les al·legacions anteriorment esmentades sobre les valoracions errònies respecte de la durada de l'estada de la seva esposa i de les seves filles a Andorra no només afecta al judici de proporcionalitat, sinó que també afecta al dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret sense raonaments arbitraris, ni irraonables.

- També addueix que, a més d'aquest cànon general de raonabilitat, existeix el cànon de raonabilitat "*reforçat*" o constitucional que és molt més estricte que aquell que "*només*" exigeix la conformitat de raonaments fonamentats en Dret i és aplicable si, com és el cas, estem dins un àmbit sancionador. Aquest cànon reforçat exigeix del tribunal en qüestió que garanteixi qualsevol dret fonamental, ja que el dret a la tutela judicial efectiva s'impetra per a la defensa de qualsevol dret substantiu fonamental.

- Així, l'eventual decisió judicial ha d'estar especialment qualificada en funció del dret material sobre el qual recauen, sense que a aquest Tribunal Constitucional, garant darrer dels drets fonamentals a través del recurs d'empara, pugui resultar-li indiferent la qualificació que s'impugna, compte tingut que no només és el dret a la tutela judicial efectiva aquell que està en joc, sinó que podria produir-se un efecte derivat o reflex sobre la reparació del dret fonamental la invocació de la qual sosté la pretensió davant de l'òrgan judicial, és a dir, quan és qüestionada una resolució judicial en el marc d'un procediment de tutela de drets fonamentals, com és el cas, el cànon a aplicar és el de constitucionalitat, que és un cànon "*reforçat*" de motivació, ja que el dret a la tutela judicial efectiva es recava per a la defensa d'un dret substantiu fonamental, com els exposats.

- Finalment, al·lega que, com sigui que aquest Tribunal Constitucional és el garant dels drets fonamentals mitjançant un recurs d'empara, no li pot resultar sorprenent la impugnació de la sentència en qüestió, perquè no solament es troba en joc el dret a la tutela judicial efectiva, sinó que ha de produir-se un efecte derivat o reflex sobre la reparació del dret fonamental substantiu, com és el cas.

- A més, afirma que, segons la jurisprudència europea, una decisió com aquella que ha pres el Govern ha d'observar almenys tres condicions: l'acreditació dels fets com a reprovables (que no és el cas); si els mateixos poden ser qualificats com a una amenaça per a la tranquil·litat, la pau o la

moralitat públiques (que tampoc no poden tenir aquesta qualificació); i, la necessària proporcionalitat que hauria d'existir entre la conducta atribuïda i provada perquè, a hores d'ara, encara no ha estat determinada. Per tant, conclou que la mesura d'anul·lar l'autorització de residència i de treball, d'acord amb els fets exposats, és absolutament inadequada.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat i que es declari el seu dret a obtenir la renovació de la seva autorització de sojorn i de treball.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Administrativa analitza la sentència constitucional del 14 d'abril del 2025 que va estimar parcialment l'empara del recurrent i constata que, en primer lloc, va considerar que "*La falsedat resta acreditada en seu administrativa i com que aquesta anul·lació no té natura sancionadora, sinó que s'adreça a restablir l'ordre jurídic pertorbat, el resultat del procés penal esdevé irrellevant, de manera que es desestima l'excepció de prejudicialitat penal*".

- Seguidament, el Tribunal Constitucional afirma que: "*3.5. En segon terme, el recurrent al·lega com a motius del seu recurs d'empara que la manca de presumpció d'innocència també afectaria a la seva família i, en concret, a la seva esposa i a les seves filles menors d'edat, atès que porten residint al país des de fa més de sis anys. Aquestes conseqüències irreparables respecte de la família també es produirien respecte de la seva persona que ha ascendit professionalment fins a ser segon cap de cuina de l'hotel on treballa. Sosté que es tracta d'una mesura desproporcionada, ja que la seva presència al Principat no pot significar un risc per a la seguretat de l'Estat, dels béns, de les persones o de l'ordre públic. Amb aquest conjunt d'al·legacions, allò que argumenta el recurrent és que l'anul·lació de la seva autorització de residència i de treball interfereix en la seva vida familiar. En aquest sentit, es reiterada la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans que, en seu d'ordres d'expulsió, ha considerat que no es pot efectuar una apreciació genèrica, sinó que cal dur a terme una valoració específica de la ingerència que la mesura d'expulsió provoca en l'àmbit personal i familiar, devent ser aquesta mesura proporcionada i ponderada*". I cita jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans (sentències del 10 de juliol del 2003, Benhebba c/ França; del 13 de febrer del 2001, Ezzouhdi c/ França; del 2 d'agost del 2002, Boultif c/ Suïssa; i, de l'11 de juliol del 2002, Amrollahi c/ Dinamarca).

- La Sala Administrativa examina de manera detallada cada una d'aquestes causes i conclou que en totes elles no només l'arrelament era molt intens, sinó que, a més, en cap d'elles s'analitza un supòsit de revocació d'una autorització per tal com aquesta s'havia obtingut inicialment amb documents falsos.

- Precisa que, de fet, si un estranger ha obtingut el seu permís d'estança amb frau, l'autorització està viciada d'origen, la qual cosa suposa que s'hagi de revocar, sense que es pugui considerar que aquesta revocació tingui caràcter sancionador, i, per consegüent, que existeixi una sanció que es pugui qualificar de desproporcionada, dit d'una altra manera, sense sanció no pot haver desproporció, mentre que si l'autorització s'ha obtingut legalment, però després l'estranger resulta imputat en una causa penal o és condemnat per un delicte, l'Administració podrà incoar un procediment sancionador que pot tenir com a conseqüència una sanció d'expulsió, i portar aparellada, si s'escau, una prohibició d'entrada.

- Sigui com sigui, com es recull a l'apartat 3.7 de la sentència constitucional "*El criteri d'aquest Tribunal Constitucional és que la interpretació de la normativa administrativa relativa a les autoritzacions de treball, que exclou la ponderació de les circumstàncies familiars del recurrent en supòsits d'anul·lació de l'autorització, mentre que sí que la permet en el casos d'expulsió -habitualment més greus quant al risc que per a l'Estat suposa l'infractor- constitueix una interpretació de la normativa desproporcionada i que origina una motivació contrària a la lògica i a la raó*".

- Per aquest motiu, la Sala Administrativa considera que és procedent valorar les circumstàncies familiars del recurrent i constata que tot i que en la demanda afirma que la seva esposa i les seves dues filles menors porten residint al Principat més de 6 anys, després d'examinar la documentació aportada, posa en relleu que no hi consten els certificats de residència parroquials, ni els seus passaports per poder comprovar les seves entrades i sortides del país.

- D'altra banda, destaca que el procediment de revocació de l'autorització de l'actor es va iniciar el 15 de novembre del 2022 (foli 14 de l'expedient administratiu aportat amb l'escrit de contestació a la demanda). De fet, la revocació va ser conseqüència d'un procediment penal (diligències prèvies 5001184/2018, Secció d'Instrucció 5 de la Batllia), en què, el 29 de setembre del 2022, es va prendre declaració al recurrent, però la seva declaració davant del Servei de Policia es va produir dos mesos abans (el 29 de juliol del 2022), segons consta al foli 16.

- Ara bé, d'aquesta documentació se'n dedueix que no hi ha constància de la presència al Principat de les dues filles menors fins al 7 de gener del 2021, en el cas de la filla gran, i fins al 9 de setembre del mateix any, en el cas de la filla petita, i no s'ha aportat cap document (certificat de residència parroquial, passaport, visites mèdiques, o qualsevol altre) que acrediti des de quina data viu a Andorra la seva esposa (tampoc consta que hi hagi treballat, tot i que la seva autorització és de residència i de treball).

- Per aquests motius, conclou que l'arrelament al Principat de les filles i de la seva mare és escàs, i

abans de la seva arribada al país es pot presumir que les tres vivien al Marroc (el recurrent va declarar que vivia al seu país abans d'arribar a Andorra, foli 19).

- En definitiva, tota la família és de nacionalitat marroquina, i la seva esposa i les seves dues filles vivien al seu país d'origen abans de la seva reagrupació, sense que hi hagi constància documental de la seva arribada al Principat més enllà del certificat d'escolarització de la filla gran (estava inscrita des del 7 de gener del 2021). Per tant, conclou que no és cert que la família porti vivint al Principat 6 anys, com s'afirma al recurs d'apel·lació, sinó menys de 2 anys abans que el recurrent declarés davant el Servei de Policia per haver presentat documentació falsa per tal d'obtenir la seva autorització.

- Per tot l'exposat, la Sala Administrativa desestima el recurs d'apel·lació presentat pel recurrent i confirma la decisió de la primera instància en els seus propis termes.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal, després de recordar la funció del Tribunal Constitucional en el marc d'un recurs d'empara, constata que de l'anàlisi de la sentència objecte de recurs se'n desprèn que la Sala Administrativa ha efectuat una valoració global dels fets de la causa, fent referència a diverses sentències del Tribunal Europeu dels Drets Humans, tot i valorant que l'autorització de residència del recurrent es trobava viciada d'origen, pel fet d'haver-se obtingut mitjançant la presentació de documents no veraços; extrem que manca de caràcter sancionador, la mesura adoptada (la revocació de l'autorització) no podia ser desproporcionada. No obstant això, precisa que si l'autorització de residència s'hagués obtingut legalment, sí que s'hagués pogut apreciar la proporcionalitat de la sanció.

- Seguidament exposa que la Sala Administrativa efectua una deguda valoració dels fets i de les proves que consten en autes, concloent, que segons el seu parer, i després d'efectuar el judici de proporcionalitat corresponent, les al·legacions del recurrent no s'ajusten a les proves, constatant-se que la seva família portava residint al Principat menys de 2 anys abans de la revocació de l'autorització de residència i de treball (vivint anteriorment al Marroc fins a la reagrupació familiar).

- Per consegüent, considera que de la sentència impugnada no es desprèn una manca de motivació, ni cap raonament que pugui ser absurd o il·lògic; ans al contrari, manifesta que la resolució dictada en seguiment de la sentència constitucional, efectua una valoració proporcionada dels elements continguts en la causa, malgrat que el judici de proporcionalitat dut a terme pugui ser contrari als

interessos del recurrent.

- Conclou que la resolució impugnada està degudament fonamentada en Dret i no presenta cap caràcter il·lògic, arbitrari o irraonable, havent-se efectuat el judici de proporcionalitat corresponent; extrem que justifica la desestimació del recurs.

- Per aquests motius, s'oposa a aquest recurs d'empara.

2.4. Argumentació del Govern

- Després de recordar els antecedents de la causa, el Govern exposa que el recurrent addueix una presumpta vulneració dels seus drets fonamentals, tot i que el seu escrit se centra en discutir la valoració dels fets i la ponderació entre l'anul·lació de l'autorització de residència i de treball i el seu arrelament, efectuats per la sentència de la Sala Administrativa.

- Tanmateix, el Govern posa en relleu que, d'acord amb la doctrina reiterada del Tribunal Constitucional, el recurs d'empara té exclusivament per objecte avaluar la possible vulneració de drets fonamentals, sense que correspongui a aquest òrgan revisar la valoració de la prova efectuada pels tribunals ordinaris, ni resoldre qüestions de legalitat ordinària.

- En essència, el recurrent addueix que la Sala Administrativa no ha tingut en compte que va començar a residir i a treballar a Andorra l'any 2018, que porta, per tant, més de 7 anys al país; i que la seva esposa i les seves filles porten al país des de finals de l'any 2020. Així doncs, el recurrent considera que la prova ha estat incorrectament valorada i, per aquest motiu, aporta nova documentació en aquesta fase constitucional. Cal tenir en compte que, tal i com es desprèn de la sentència impugnada, la Sala Administrativa valora la prova aportada per la part agent mateixa i no es pot pretendre en aquesta alçada introduir una prova nova sobre el fons de l'assumpte.

- Al·lega que l'interessat ha tingut al seu abast els mecanismes processals oportuns per fer-ho en les instàncies correctes. Així doncs, cal recordar que el recurs d'empara no és la via adequada per revisar la valoració de la prova, ni per introduir elements probatoris nous, ja que aquestes qüestions corresponen als tribunals ordinaris i s'han de fer valer en el moment processal oportú.

- En qualsevol cas, constata que la sentència recorreguda en empara examina amb detall la situació personal i familiar de l'interessat, tal com es reflecteix en el seu fonament de dret tercer: la presència de l'esposa i de les dues filles menors al país està acreditada des de l'any 2021, així com les seves respectives escolaritzacions, iniciades aquell mateix any; i el contracte de lloguer d'un habitatge va ser signat l'any 2020; la Sala Administrativa destaca que la família del recurrent va arribar a Andorra l'any 2021, mentre que el procediment d'anul·lació de la seva autorització d'immigració es va iniciar l'any 2022. Per tant, no es pot al·legar una presència continuada de més de 7 anys al país, quan en el moment d'iniciar-se l'expedient d'anul·lació el recurrent feia tan sols 3 anys que residia a Andorra i la seva família menys d'1 any.

- Per consegüent, considera que la Sala Administrativa ha respectat escrupolosament les indicacions del Tribunal Constitucional, realitzant una ponderació adequada entre l'interès públic i la situació personal de l'interessat, garantint així una resolució equilibrada i ajustada a dret, que dona compliment al dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- Pel que fa a la vulneració del dret a la vida familiar, el Govern manifesta que no estem davant d'una mesura d'expulsió, sinó en un supòsit d'anul·lació d'una autorització de residència i de treball. Aquesta diferència és fonamental, ja que l'anul·lació de l'autorització esmentada respon a la constatació de la falta de compliment dels requisits legals establerts per la normativa d'immigració vigent. A més, cal valorar que l'interessat ha tingut en tot moment la possibilitat de sol·licitar una nova autorització d'immigració, tant per a ell com per a la seva família, però no ho ha fet. És més, el fet que no hagi acreditat el compliment d'aquests requisits dins d'aquest procediment indica que no compleix les condicions legals per a l'atorgament d'una autorització d'immigració. Per tant, no es pot emparar en una suposada vulneració dels seus drets fonamentals per pretendre mantenir una residència i una activitat laboral al país al marge del marc legal establert.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament les peticions adduïdes pel recurrent en empara.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Aquest recurs d'empara es fonamenta en una infracció del deure de motivació que incumbeix als tribunals i que constitueix un vessant del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució, i una obligació que també reconeix expressament l'article 86 de la Carta Magna. Més concretament, el recurrent afirma que l'anul·lació de la seva autorització d'immigració afecta a la seva família, constituïda per la seva esposa i les seves dues filles menors (actualment 7 i 9 anys respectivament).

3.3. El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i respecte del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret ha estat explicitat diverses vegades per aquest Tribunal (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE). La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, GC núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, § 26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (veg. la sentència recaiguda en la causa Georgiadis c/ Grècia, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, § 42-43, i la sentència recaiguda en la causa Higgins c/ França, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, § 42-43).

3.4. Aquest recurs d'empara guarda una relació molt estreta amb la causa 2025-1-RE, en la qual aquest Tribunal Constitucional va requerir -sentència del 14 d'abril del 2025- a la Sala Administrativa que portés "*a terme el judici de proporcionalitat de l'anul·lació en relació amb la ingerència en la vida familiar del recurrent*" mitjançant l'emissió d'una nova sentència. Cal recordar que l'autorització de residència i de treball del recurrent va ser anul·lada mitjançant resolució de la Secretaria d'Estat de Justícia i Interior del 3 d'abril del 2024. I ho va ser perquè es van presentar al Servei d'Immigració documents falsos per obtenir l'autorització inicial de residència i de treball de l'interessat. La realitat de la falsedat no es discuteix. Es desconeix, per contra, el seu autor material.

Abans d'analitzar si la nova sentència de la Sala Administrativa del 19 de maig del 2025 ha donat degut compliment a la nostra sentència del 14 d'abril del 2025 (que donem aquí per reproduïda), s'han de realitzar quatre premisses importants. En primer lloc, escau inadmetre la nova documentació aportada pel recurrent en seu d'empara, ja que podia ser adjuntada anteriorment i sense que l'interessat hagi explicat el motiu pel qual no ho va fer. En segon lloc, resulta fonamental destacar que el recurrent ha intervingut davant el Tribunal Constitucional sempre a títol personal, és a dir, sense representar els interessos de la seva família radicada al país, almenys els de la seva esposa. En tercer lloc, el recurrent no ha defensat mai l'impacte de l'anul·lació sobre la seva vida privada, sinó que ho ha fet sempre respecte de la seva vida familiar. En qualsevol cas, no ha explicat mai quin impacte concret suposaria el retorn de les seves filles menors al seu país d'origen. I en darrer lloc, l'anul·lació de l'autorització de residència i de treball del recurrent no implica automàticament la seva expulsió, ni molt menys aquella de la resta de la família. De fet, el propi Govern ha afirmat que "*l'interessat ha tingut en tot moment la possibilitat de sol·licitar una nova autorització d'immigració, tant per a ell com per a la seva família, però no ho ha fet*" (foli 7 del seu escrit de contesta), sense que aquest argument hagi estat negat pel recurrent en el seu escrit final de conclusions.

3.5. Efectuades aquestes delimitacions, la sentència objecte d'aquest recurs d'empara conclou que, d'acord amb les proves aportades pel recurrent, "*l'arrelament al Principat de les nenes i de la seva mare és escàs*" (FD tercer), de manera que no va poder existir una veritable integració social al país. Més concretament, la sentència sosté que el procediment de revocació de l'autorització del recurrent va encetar-se el 15 de novembre del 2022 i que, en aquell moment, només quedava acreditada l'escolarització de les filles a Andorra a comptar del 7 de gener i del 9 de setembre del 2021, respectivament, desconeixent-se la presència o no de la mare al Principat. La Sala Administrativa afegeix que tota la família és de nacionalitat marroquina i que l'esposa i les dues filles del recurrent vivien al seu país d'origen abans del reagrupament a Andorra. Aquest raonament no és il·lògic, ni absurd i, per tant, resulta plenament conforme amb el cànon habitual de constitucionalitat. En conclusió, la ingerència en la vida familiar del recurrent resulta molt limitada per manca de veritable arrelament al Principat.

3.6. Per tots aquests motius, el recurs d'empara ha de ser desestimat íntegrament.

3.7. La desestimació del recurs comporta la condemna en costes del recurrent en seu constitucional (article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Chafik El Baragragui contra la sentència del 19 de maig del 2025, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'ha produït cap vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

3. Imposar al recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, al Govern, a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 9 de setembre del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

Pere Pastor Vilanova

President

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Magistrat